

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **V.S.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, PSČ 500 03, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2014, č.j. 576/DS/2014/Kj, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 23. 12. 2013, č.j. P/1678/2013/OS1/Muz (správní orgán I. stupně), jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“) v příčinné souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

[2] Uvedený přestupek měl žalobce spáchat dne 10. 4. 2013 v době od 11.05 do 16.30 hodin, kdy bylo hlídkou Městské policie Hradec Králové zjištěno, že v ulici Hořická v Hradci Králové, na parkovišti s parkovacím automatem, parkuje osobní motorové vozidlo zn. Peugeot 307SW, registrační značky 2H6 3270, které nemělo uhrazený parkovací poplatek ani platnou parkovací kartu. V okolí vozidla se nikdo nenacházel. V 16.20 hodin byla na lince Městské policie Hradec Králové přijata žádost o odblokování vozidla. Na místě samém žalobce s přestupkem nesouhlasil a

odkazoval se na špatné dopravní značení. Oznámení o podezření ze spáchání přestupku odmítl řidič podepsat, k věci samé se více nevyjádřil. Za toto jednání mu byla dle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou v podstatě odůvodnil následujícím způsobem. Připustil, že v inkriminovaný den skutečně se svým osobním automobilem parkoval na místě k tomu určeném někde ve středu Hradce Králové. Tvrdil, že městská policie postupovala protiprávně, pokud žalobcův vůz opatřila technickou pomůckou zabraňující jízdě (tzv. botička), neboť v ulici, ve které parkoval, **a stejně tak ani v okolí**, nebyla a není žádná dopravní značka, která by řidiče upozorňovala na placené parkoviště. Potvrdil, že odmítl podepsat policií sepsaný záznam a rovněž se k přestupku, který mu byl kladen za vinu, vyjádřit, neboť požadoval kopii dokumentu pořizovaného policií a to v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Zdůraznil, že v lednu roku 2014 opětovně parkoval na témže místě, a žádné dopravní značení tam nadále nebylo. Navrhl provést šetření na místě samém a současně výslovně přivolil, aby soud věc projednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti. Z uvedených důvodů požadoval napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Rovněž se domáhal náhrady nákladů řízení.

[4] Z výše uvedeného se podává stěžejní žalobní námitka, která spočívá v tvrzení žalobce, že parkovací místo nebylo řádně označeno dopravními značkami, z nichž by měl dovodit svoji povinnost uhradit parkovací poplatek.

[5] Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 9. 9. 2014. Shrnl v něm obsah žaloby, popsal jednání, kterého se měl žalobce dopustit s tím, že s námitkou chybného osazení místa dopravními značkami zásadně nesouhlasil. Zdůraznil, že předmětná oblast je řádně označena dopravními značkami, konkrétně IP 13c „Zóna parkoviště s parkovacím automatem“. Pokud žalobce na daném místě parkoval bez zaplaceného soudního poplatku, dopustil se svým chováním vytýkaného přestupku. Tzv. botička byla nasazena jako prostředek k zabránění odjezdu vozidla, neboť u vozidla se v době kontroly nikdo nenacházel, nebyl uhrazen parkovací poplatek a nebyla viditelně umístěna ani parkovací karta. Výše sankce byla stanovena úměrně závažnosti protiprávního jednání s cílem donutit žalobce respektovat zákonem stanovené povinnosti řidičů. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[6] Krajský soud poté přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následně uvedeným zjištěním a právnímu závěru. Krajský soud o žalobě rozhodl při jednání, na které se řádně předvolaný žalobce omluvil (§ 49 odst. 3 s. ř. s.).

II. Skutková zjištění učiněná krajským soudem

[7] Ze správního spisu soud následně ověřil skutkový stav věci, jehož rekapitulace bude zaměřena, s ohledem na žalobní námitku, především na otázku správnosti označení parkovacího místa dopravními značkami.

[8] Dne 25. 6. 2013 bylo správní orgánu prvního stupně doručeno Oznámení o podezření ze spáchání přestupku (dále jen „oznámení“), kterého se měl žalobce dopustit dne 10. 4. 2013 (viz část. I. bod [2]). V oznámení je přesně označen typ motorového vozidla včetně státní poznávací značky, dále pak popis jednání žalobce, který měl parkovat „v zóně placeného stání“ bez zaplacení parkovacího poplatku. Na vůz byl nasazen technický prostředek k zabránění jízdy (tzv. „botička“), a proto se žalobce následně domáhal jeho odstranění. S přestupkem nesouhlasil a odvolával se na nesprávné dopravní značení. Sepsané oznámení žalobce nepodepsal, blíže se k věci nevyjádřil. K oznámení byla připojena fotodokumentace, která na čtyřech snímcích zachycuje zaparkované vozidlo a na dalších čtyřech snímcích příjezdové cesty označené dopravní značkou **IP 13c: Parkoviště s parkovacím automatem**.

[9] Dne 12. 9. 2013 vydal správní orgán I. stupně Příkaz, kterým byl žalobcem uznán vinným ze spáchání přestupku (viz část I. bod [2]). Při uložení druhu a výše sankce správní orgán poukázal na nezbytnost výchovného dopadu trestu za spáchaný přestupek, nicméně současně zohlednil dosavadní bezúhonnost žalobce, a proto pokutu uložil v samé dolní hranici zákonného rozpětí. Snížení takto uložené pokuty již proto nepřicházelo v úvahu. Dále objasnil, že s ohledem na zákonnou úpravu nebylo možné upustit od trestu (§ 11 odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 zákona o silničním provozu).

[10] Příkaz napadl žalobce včas podaným odporem, správní orgán následně žalobci zaslal oznámení ohledně podezření ze spáchání přestupku a současně předvolání k ústnímu jednání na den 27. 11. 2013. Žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně tzv. výměnný list – poukaz s datem 10. 9. 2013, v němž praktická lékařka uvedla, že zdravotní stav žalobce odpovídá pracovní neschopnosti. Správní orgán I. stupně žalobci oznámil, že na omluvu nenahlíží jako na omluvu řádnou, neboť doklad jím předložený je vystaven s dvouměsíčním časovým odstupem. Žalobce byl v souladu s § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“) poučen, že pro případ nedoručení řádné omluvy ve stanovené lhůtě rozhodne správní orgán v jeho nepřítomnosti. Z doručení u této výzvy vyplývá, že byla žalobci doručena, žádná relevantní omluva nenásledovala. Při jednání pak správní orgán vyslechl jako svědka zasahujícího strážníka Městské policie Hradec Králové, Rudolfa Jarku, dále provedl důkaz listinami již uvedenými v části pod bodem [9] a shlédl pořízený videozáznam.

[11] Ve věci samé rozhodl správní orgán I. stupně dne 23. 12. 2013, přičemž výsledek rozhodnutí včetně odůvodnění v zásadě obsahově odpovídá dříve vydanému Příkazu včetně odůvodnění druhu a výše uloženého trestu. Rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, v němž toliko slovně zpochybnil spáchání přestupku, kterého se měl dopustit. Žalovaný se v rozhodnutí, které je předmětem přezkumného soudního řízení, se zjištěním a závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil, zdůraznil, že místo, kde žalobce parkoval, je řádně osazeno dopravními značkami, a proto žalobce svým jednáním naplnil formální i materiální znaky přestupku. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83. Za souladné se zákonem a řádně odůvodněné považoval žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně i v části týkající se výše uložené pokuty včetně důvodů, pro které nebylo možno od uložení pokuty upustit.

III. Průběh jednání před krajským soudem

[12] Krajský soud nařídil jednání ve věci samé proto, že s ohledem na zásadní námitku žalobce, který tvrdil, že v době parkování (a vlastně ještě ani v lednu 2014), nebyla parkovací místa osazena žádnou značkou, ze které by se dala dovodit povinnost k úhradě parkovacího poplatku, nabyt po seznámení s obsahem správního spisu a důkazy v něm provedenými dojmu, že tyto nejsou schopny bez dalšího objasnění námitku žalobce vyvrátit. Obrátil se proto na žalovaného se žádostí po vyjasnění situace ohledně dopravního značení v místě spáchání přestupku, resp. **objasnění všech směrů, ze kterých je možný příjezd na předmětné parkoviště včetně dopravního značení vztahujícího se k těmto možným příjezdovým cestám.** S ohledem na posléze žalovaným předložené důkazy musel krajský soud jednání nařídít, aby v jeho průběhu provedl doručenými listinami důkaz.

[13] V první reakci ze dne 8. 12. 2014 žalovaný potvrdil, že fotodokumentace založená ve správním spise zachycuje Zónu parkoviště s placeným parkováním jednak ve směru od tzv. „Skleněné věže“, a jednak ze směru od Všeobecné zdravotní pojišťovny. Žalobce parkoval v ulici Hořická (u parku), do které lze přijet ze směru ulic za **a) Chelčického (jak od Terminálu hromadné dopravy, tak směrem od OD Tesco) a z ulice Haškova.** Na této příjezdové cestě je zóna označena DZ IP 13c a je umístěna za křižovatkou ulic Haškova, Chelčického. Další příjezdová cesta je za **b) ze směru od tzv. „Skleněné věže“**, kdy je zóna označena ve fotodokumentaci ve správním spise. Další možný přístup je za **c) z ulice Sadovská (z ulice Antonína Dvořáka)**, kde je opět zóna uvedena. Příjezd na parkoviště je tedy ve všech směrech řádně osazen dopravním značením, z něhož vyplývá povinnost platit parkovací poplatek. Ke svému stanovisku připojil žalovaný mapy, které zachycují situaci dopravního značení u výše popsanych příjezdových cest.

[14] Druhým stanoviskem ze dne 20. 1. 2015 reagoval žalovaný na dotaz soudu, **jakým způsobem lze osvědčit existenci parkovacích zón ke dni zjištěného přestupku**, tedy ke dni 10. 4. 2013. K tomuto žalovaný ozřejmil, že jednotlivé vjezdy na parkovací místo ze směrů v předchozím odstavci zachycených jsou označeny jako parkoviště s parkovacím automatem Zóna DZ IP 13c, a to veřejnou vyhláškou (opatřením obecné povahy, dále jen „OOP“) vydanou Magistrátem města Hradec Králové, odborem dopravy pod č. j. MMHK/078480/2009 ze dne 19. 5. 2009, bod 25 – 32. Dále následuje změna, a to rovněž formou veřejné vyhlášky (OOP), vydanou opět stejným orgánem pod čj. MMHK/179274/2011 dne 31. 10. 2011. Těmito nově předloženými listinami provedl krajský soud při svém jednání důkaz, stejně tak jako dosud shromážděnými podklady obsaženými ve správním spise.

IV. Právní úprava, hodnocení krajského soudu

Podle ust. § 11odst. 3 zákona o přestupcích lze od uložení sankce v rozhodnutí o přestupku upustit, jestliže k nápravě pachatele postačí samotné projednání přestupku.

Podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, je povinností účastníka provozu na pozemních komunikacích řídít se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace (ustanovení je **zakotveno v hlavě II**, dílu 1 citovaného zákona).

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

Podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).

[15] Vyhodnocením všech v řízení před správními orgány a následně rovněž před krajským soudem provedených důkazů je zřejmé, že žalobce se přestupku, který mu byl kladen za vinu, a za který mu byla uložena pokuta, dopustil. Jeho jediná námitka spočívající v absenci řádného dopravního značení, které by ho na povinnost platit parkovací poplatek upozornilo, se ukázala po provedeném doplnění dokazování jako lichá. Žalobce ostatně pouze sporoval absenci dopravního značení, nikoli samotný fakt, že v konkrétní den na konkrétním místě fakticky parkoval, aniž by objasnil, ze kterého směru se na předmětné parkoviště dostal, a kde tedy mělo dle jeho tvrzení dopravní značení chybět. Své zcela konkrétní výhrady mohl uplatnit již při projednání věci před správními orgány. Stejně tak mohl učinit i při jednání krajského soudu, na které se, byť řádně a včas, omluvil.

[16] Krajský soud při posouzení důvodnosti podané žaloby vycházel rovněž **z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83**, na který se odkazoval i žalovaný. V něm se uvádí následující: „S ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozhodnutích ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005 - 98 a ze dne 7. 1. 2009, čj. 2 Ao 3/2008 - 100, (všechna rozhodnutí soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), lze pro nyní souzenou věc konstatovat, že zákazová dopravní značka č. V 12c „Zákaz zastavení“ je opatřením obecné povahy, jelikož naplňuje jeho materiální znaky. Je tudíž správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti. To znamená, že se na dopravní značku musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost. K tomu všemu v době spáchání přestupku a dle obsahu správního spisu ani následně nedošlo. Z ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, jehož porušení bylo stěžovateli dáváno za vinu, jednoznačně plyne, že účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen se řídit mimo jiné i dopravními značkami. S ohledem na zásadu *ignorantia legis non excusat* se přitom nemůže ospravedlňovat, že neví, co daná značka symbolizuje a k čemu jej zavazuje. Z fotodokumentace přiložené ve spisu navíc plyne, že předmětná značka byla jasně a plně viditelná, nebyla kupř. zakrytá spadáním listím či nánosem sněhu. Stěžovatel z ní nikterak nemohl vyvodit, že by se mohlo jednat o značku, kterou by nebylo třeba respektovat. Pokud by však skutečně nějaké pochybnosti měl, jednalo by se toliko o jeho soukromý názor, který mu však neumožňuje porušovat veřejnoprávní pravidla. Ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 17. 10. 2007, čj. 54 Ca 4/2007 - 146 nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97, <http://nalus.usoud.cz>).“

[17] Stejně tak lze na projednávanou věc aplikovat závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které jsou obsaženy v jeho **rozsudku ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 As 97/2011-132**: „*Přehlédli-li řidič svislou dopravní značku č. B 21a (zákaz předjíždění) a v důsledku toho porušil jí uložený zákaz, je odpovědný za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Jeho zavinění má formu nevědomé nedbalosti, neboť nevěděl, že v daném místě svým předjížděním může porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem, ačkoli pokud by řádně věnoval pozornost dopravnímu značení, toto vědět mohl a měl.*“

[18] Pokud tedy žalobce neuhradil parkovací poplatek v místě, které bylo viditelně osazeno dopravní značkou, která byla vydána veřejnou vyhláškou jako opatření obecné povahy, pak naplnil jak formální, tak i materiální znaky přestupku, který mu byl kladen za vinu. K tomu lze poukázat na **rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, čj. 1 As 57/2009 - 51**, dle kterého se účastník silničního provozu musí řídit dopravním značením, a to i tehdy, „*když se mu to jeví jako nevhodné, nepohodlné či neúčelné. Porušení povinnosti řídit se dopravním značením není přestupkem pouze v případě okolností upravených v příslušných právních předpisech, tedy mj. v případě krajní nouze či nutné obrany (§ 2 odst. 2 zákona o přestupcích).*“

[19] Výši uložené sankce se žalovaný zabýval na straně šesté napadeného rozhodnutí. Uvedl zákonná ustanovení, ze kterých vycházel a která kritéria zvažoval. Ztotožnil se s postupem a odůvodněním tak, jak se s věcí vypořádal správní orgán I. stupně. Krajský soud může toliko konstatovat, že správní orgány promítly do této části odůvodnění svých rozhodnutí zcela jasné úvahy a ozřejmily způsobem dostatečným, proč byla žalobci pokuta uložena, vypořádaly se s výší sankce (žalobce byl do doby spáchání přestupku řidičem bezúhonným, nicméně se dopustil vytykaného protiprávního jednání). Stejně tak objasnily zákonné důvody, pro které nebylo možno od uložení sankce upustit či její výši event. snížit (odkaz na ust. § 11 odst. 3 zákona o přestupcích ve vztahu ke speciálnímu ust. § 125c odst. 4 zákona o silničním provozu). Učinily tak s odkazem na **rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 6As 48/2007-58**. Je třeba vzít na vědomí, že obě rozhodnutí správních orgánů, a to především za situace, kdy je odvolání zamítnuto, tedy nadřízený správní orgán se ztotožnil se zjištěním, závěry a právním hodnocením orgánu prvostupňového, spolu tvoří jeden celek. Rovněž v tomto ohledu se rozhodnutí správních orgánů neodchýlilo od ustálené soudní judikatury (srovnej např. **rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 As 51/2007-68**).

[20] Krajský soud po jím doplněném dokazování může konstatovat, že závěry přijaté správními orgány v jejich rozhodnutích lze akceptovat jako správné, souladné se zákonem a dostatečně přesvědčivě odůvodněné. Soud, vyjma doplněného a výše popsaného dokazování, které ovšem toliko stvrdilo správnost postupu správních orgánů včetně jejich rozhodnutí, proto v ostatním na obsah odůvodnění těchto rozhodnutí odkazuje, neboť se s přijatými závěry ztotožnil. S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 21. ledna 2015

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně